

[Aksel Larsen.]

Danmarks økonomiske Situation er, hvorfor vi absolut maa have denne amerikanske Saltvandsindsprøjtning, men man har vel ikke glemt, at i meget høj Grad er vore økonomiske Vanskeligheder selvforskyldt, for saa vidt som den foregaaende Regering gjorde, hvad den paa alle mulige Omraader kunde, for at handle Danmark fattig, gøre os fattigere paa Valuta og dermed gøre det vanskeligere for os at faa Forsyninger og holde Produktionslivet i Gang. Jeg beklager, at jeg ikke kan give den nuværende Regering den Kompliment, at den paa afgørende Maade har brudt med den foregaaende Regerings Udenrigshandelspolitik, men det har den ikke. Naar vi imidlertid i høj Grad selv paa den Maade, jeg her har omtalt, er Skyld i vore økonomiske Vanskeligheder, saa følger deraf, at med en anden Politik kan vi, hvis alle Kræfter sættes ind, ogsaa selv klare os ud af disse økonomiske Vanskeligheder, og jeg ser ikke, hvad det skal nytte til, at man nu forsøger at bilde det danske Folk ind, at vi er saa elendigt stillet, saa uanset hvor meget der arbejdes i dette Land, kan vi ikke klare os, uden at den rige Onkel Sam skal komme og af sit gode Hjerte laane os saa og saa mange Millioner eller Milliarder.

Regeringen beklager gennem Udenrigsministerens Mund, at ikke alle europæiske Lande vil være med, og det blev sagt af en af de tidligere Ordførere, at Rusland kunde godt være kommet med, det var indbudt, men vilde ikke.

Jeg synes, man skal forsøge at give en rigtig Fremstilling af, hvad der er sket. Det, der skete, var, at Udenrigsminister Marshall holdt en Tale ved et amerikansk Universitet, en Tale, med Hensyn til hvilken der intet forelaa om, at den var Udtryk for konkrete Planer fra den amerikanske Regerings Side. Men Englands og Frankrigs Udenrigsministre erklærede øjeblikkelig: Nu har vi faaet et konkret Tilbud om Dollarhjælp, altsaa maa vi øjeblikkelig have en europæisk Konference for at fordele alle de mange rare Dollars. Man indkaldte først en Konference af de europæiske Stormagter, og dér foreslog den russiske Udenrigsminister, at man først, før man udarbejdede Planer, spurgte Amerika, om det overhovedet havde nogen Plan, om der var noget om Marshall-Plan og Marshall-Hjælp. Det forkastede man, man ønskede ikke at spørge, om der overhovedet var noget at forhandle om. Saa kan man efter min Mening ikke fortænke Sovjetunionens Udenrigsminister i, at han

sagde: Saa er det hele jo latterligt! Hvad i Verden skal vi lave alt det Postyr for?

Senere kom Pariserkonferencen, og senere tog man i Amerika fat paa at udarbejde noget, der skal forestille en Marshall-Plan, og det er man ikke færdig med endnu, men vi kan i hvert Fald se Konturerne. Det siges, at den vil være til Velsignelse for de nødstedte europæiske Lande, og der vil ikke være knyttet nogen Betingelser til den. Den højtærede Udenrigsminister sagde i sin Radiotale om de Formodninger, der var fremsat om, at den amerikanske Hjælp vilde blive gjort afhængig af Betingelser af politisk Natur eller af militærpolitiske Krav om Baser o. lign., følgende — jeg anmoder om Tilladelse til at citere og beder samtidig om Tilladelse til nogle andre korte Citater —:

„Jeg er sikker paa, at disse Formodninger vil vise sig at være grundløse. Der foreligger mig bekendt intet, som kunde støtte en saadan Antagelse.“

Den gammeldags Opfattelse af Diplomater er den, at det er verdensfjerne Væsen med Skyklapper for Øjne og Ører, for at de hverken skal kunne se eller høre, hvad der foregaar. Jeg tror imidlertid, denne Opfattelse er forældet i hvert Fald for den højtærede Udenrigsministers Vedkommende, jeg tror, at den højtærede Udenrigsminister baade ser og hører, hvad der foregaar. Saa meget mere forbavset er jeg over, at han kan fremsætte en saadan Udtalelse som, at han ikke kender noget til, at der skulde være knyttet nogen Betingelser til Marshall-Planen.

Hvad mener den højtærede Udenrigsminister om en i Amerika meget kendt og anset Journalist med gode diplomatiske Forbindelser, der hedder Arthur Krock. Han skriver i „New York Times“ den 5. Oktober 1947 om Marshall-Planen:

„U. S. A.s Regering maa have Magt til at standse finansiell Hjælp i Forbindelse med Marshall-Planen, hvis den politiske Investering skulde vise sig usund.“

Mon han ikke er Talsmand for, at man skal stille Betingelser vedrørende Landenes politiske indre Styreform, før man yder Marshall-Hjælpen?

Om Handelsminister Claytons Indgreb i Paris-Konferencen — han forlangte, at dens Rapport skulde omarbejdes — skriver samme Journalist i „New York Times“:

„Der synes ikke at være nogen Tvivl om, at Mr. Claytons Aktion har tilintetgjort, hvilke Illusioner der maatte have været om, at U. S. A. var sindet at yde store Kreditter til nogen nu eksisterende